

Chương 28

Thần Châu Tứ Sát

L

ại nói, Phương Hiểu Trúc biết con người Tăng Nguyệt Hà quỷ kế đa đoan cho nên không tiện bức cô ta nói ra Nhân Quỷ Sầu ở đâu. Đồng thời trong đầu chàng lại có suy nghĩ khác, nếu như Tăng Nguyệt Hà cố lừa dối chàng mà chỉ đại một nơi nào đó há không phải là càng thêm phiền hà, chẳng thà cứ đi hỏi người khác còn hơn.

Chàng nghĩ như vậy nên lúc ấy liền không nói gì nữa mà bỏ đi.

Chàng tuy nhất thời tâm thần bấn loạn không suy xét kịp, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục thần tình lại ngay, nên sau khi rời khỏi gia phủ không vội vàng đi thăm hỏi ngay mà hướng Động Đình hồ đi tới, tìm một chỗ thanh tịnh u nhã ngồi nhìn ra ngoài mặt hồ trầm tư.

Lại nói, trong lúc đó thì Ngọc Liên lại lo lắng cho Phương Hiểu Trúc, nghe Tăng Nguyệt Hà nói vậy lại lên đường truy đuổi theo hướng mà Tăng Nguyệt Hà đã nói mà không hề hay biết Phương Hiểu Trúc đang ngồi trầm tư ở đây.

Chuyện trong thiên hạ sai một ly đi một dặm, chỉ cần sai một tí không kịp suy xét là có thể dẫn đến bao nhiêu chuyện bất ngờ, nhưng đó là chuyện về sau này, chờ sau sẽ rõ.

Phương Hiểu Trúc ngồi trầm ngâm trong đầu nhớ lại những chuyện đã qua và kết luận việc song thân đến Nhân Quỷ Sầu như Tăng Nguyệt Hà đã nói là thật, chàng lại nghĩ Nhân Quỷ Sầu nhất định phải là nơi nguy hiểm, rất có thể đó là chỗ ẩn thân của lão gia gia Tăng Nguyệt Hà, cô ta chính nhân cơ hội này mà trừ khử chàng đi.

Chàng nghĩ rằng, bây giờ coi như Tăng Nguyệt Hà đã biết quá rõ về mình thì nhất định sẽ không bao giờ bỏ qua nên mới bày ra điều này, đúng là nhất thạch nhị hiệu, muốn trừ dứt luôn hậu loạn, đó là lý do tại sao cô ta nói ra sự thật.

Chàng nghĩ đến đó bất giác cảm thấy Tăng Nguyệt Hà là một con người vô cùng lợi hại vô cùng không dễ dàng đối phó, như đã hiểu ra hết, chàng tự cười nhạo một mình, thốt ra: “Đúng là hang hùm huyết hổ Phương Hiểu Trúc này rồi có lúc xông vào”.

Chàng đứng dậy uốn ngực đón lấy ngọn gió thổi nhẹ nhẹ từ xa đưa lại, hít vào một hơi, cảm thấy trong lòng có phần nào vui đi phiền muộn. Chàng định quay người lại đi về thì bất giác nghe từ phía sau lưng tựa như tiếng người thì thầm. Chàng quát lên:

Ai?

Vừa dứt tiếng quát là thân hình đã phi nhào tới nơi phát ra tiếng thì thầm, nhưng tuyệt đối không hề thấy gì ngoài những cây liễu già rũ cành lá soi mình xuống mặt nước hồ.

Chàng đứng ngẩn người một lát, lại nghĩ chắc là mình tưởng ra mà thôi, lại thở dài một tiếng rồi... bước rời khỏi hồ.

Nhưng đúng lúc chàng vừa đi được mấy bước thì chính ngay nơi cây liễu ấy lại phát ra tiếng cười nhạo “ha ha”, rồi nói:

- Trang chủ nghĩ thông rồi ư?

Lửa giận chợt bốc lên trong đầu chàng không một chút chần chừ, chàng đã triển khinh công tuyệt luân vọt người trở lại nhanh như một mũi tên, đồng thời tay phải tung ra một chưởng đến tám thành công lực tợ như trút hết phần hận vào đó.

“Ầm” “rắc rắc”... một tiếng vang lên rồi một cành cây gãy rãng rãc, những chiếc lá liễu tung lên bay lả tả rơi vãi trên mặt hồ, chính lúc đó từ thân cây liễu một con vệt màu xanh ngọc vọt bay lên.

Một chưởng kinh cực mãnh như vậy đánh vào cây liễu gây chấn động lớn mà con vệt này vẫn không hề thọ thương, kể ra cũng đáng làm cho Phương Hiểu Trúc ngạc nhiên.

Phương Hiểu Trúc lúc này cơn nộ như dịu lại, ánh mắt nhìn theo con vệt bay càng lúc càng cao rồi cuối cùng khuất hẳn tầm mắt. Chàng lắc nhẹ đầu cười khổ sở rồi lững thững cất bước đi.

Chàng đi được chừng ngoài mười bước chợt lại nghe trên đầu có tiếng đập cánh lướt gió, chàng ngược đầu lên thì lại thấy ngay con két xanh lúc nãy đang quay trở lại. Nhưng lần này nó như biết sợ nguy hiểm, cứ bay vờn trên đỉnh đầu Phương Hiểu Trúc và ở một cự ly cao mà không dám đáp xuống thấp.

Phương Hiểu Trúc cười nhạt, không ngờ con vệt kia lại khôn ranh như vậy, chàng như không thèm để ý đến nó, cứ tiếp tục đi. Nhưng con vệt định như có chuyện gì với Phương Hiểu Trúc, nó cứ bay theo trên đầu, rồi đột nhiên nó đập

cánh mạnh vút nhanh xuống cách đầu chàng chừng năm trượng, đồng thời cất tiếng nói:

- Tứ trang chủ, Ta biết Nhân Quỷ Sâu, ta biết Nhân Quỷ Sâu.

Phương Hiểu Trúc thật bất ngờ, chàng hơi dừng chân lại chửi đồng:

- Đồ súc sanh, ngươi định giỡn mặt ta đấy ư?

Nói rồi, chàng cúi xuống nhặt lên một hòn đá chờ nó xuống lại gần là ném ngay.

Nào ngờ con vẹt như biết được, từ trên cao nói vọng xuống:

- Xem ra ngươi là loại người hung ác, ta có biết cũng không nói cho người nghe.

Phương Hiểu Trúc thật bất ngờ khi nghe con vẹt nói vậy, lại nói chàng vì trong lòng tức giận mà làm như vậy nào ngờ bị con vẹt cho là loại người hung tợn, bất giác chàng ngửa mặt lên trời cười tròng dài, uất khí trong người theo đó như tan biến đi tất cả rồi thuận tay ném hòn đá ra xa ngoài hồ, mặt hồ lao chao nhẹ một lúc.

Chàng lại nghĩ trong đầu: “Con vẹt này không những biết nói được tiếng người mà lại đoán biết được ý nghĩ của người, nhất định nó không phải là loại vẹt bình thường, ta làm sao lại ngu như thế chứ.”

Nghĩ vậy, lần này chàng lại lên tiếng nói:

- Ê con vẹt kia, ngươi nói là biết Nhân Quỷ Sâu ở đâu sao?

Con vẹt đã thấy Phương Hiểu Trúc ném hòn đá trong tay, lại cất tiếng hỏi nên... hơi an tâm, liền sà xuống thấp hơn một tí, nói:

- Ta biết thì sao?

Vừa đến đó, không chờ Phương Hiểu Trúc nói, con vẹt nói tiếp ngay:

- Vừa rồi tại sao ngươi lại chửi ta là đồ súc sinh?

Phương Hiểu Trúc hơi ngớ người ra vì câu hỏi này của nó, nhưng chàng nhếch môi cười nói:

- Ngươi không phải là đồ súc sinh thì là người chắc?

Con vẹt tiếng thề thề lên:

- Ta không phải là người nhưng lại có nhân tính, các ngươi cho mình là người nhưng không có ít người có nhân tính không?

Đến đây thì Phương Hiểu Trúc như điếng người ra, không thể tưởng tượng nổi một con vẹt lại có thể nói ra một lời đầy thâm ý như vậy, lúc ấy chàng mới hiểu mình đã nhầm, bèn thở dài nói:

- Người nói đúng. Ta xin rút lời đó lại.

Chợt nhiên như nghĩ ra, chàng ngược đầu hỏi:

- Vậy ta gọi người là gì chứ?

Con vẹt nói:

- Nếu người muốn kết giao với ta thì nên dùng một cách gọi nào cho thân mật.

Phương Hiểu Trúc nói:

- Chẳng lẽ người định ta với người xin huynh đệ chắc?

Con vẹt nói:

- Đúng vậy, người cứ việc gọi ta một tiếng lão ca là tốt. Bàn về niên kỷ và kinh nghiệm giang hồ thì người còn kém ta xa.

Phương Hiểu Trúc nghe nói vậy biết hẳn cũng không ngoa, với lối nói chuyện như người này, hiển nhiên nó phải là một con vẹt già lâu năm, bởi vậy chàng liền gật đầu nói:

- Được. Vậy bây giờ ta sẽ gọi người là Tiểu Túy lão ca.

Phương Hiểu Trúc nói xong, chợt nói:

- Vậy bây giờ đến Nhân Quỷ Sầu phải đi như thế nào?

Tiểu Túy nói:

- Ta sẽ dẫn đường cho người đi.

Phương Hiểu Trúc đã hiểu, chàng không nói gì thêm, liền cất bước đi.

Nhưng vừa đi được thêm vài bước lại như nhớ ra điều gì, chàng dừng chân lại hỏi:

- Hãy khoan, ta muốn biết rõ người làm sao biết được ta muốn đi đến Nhân Quỷ Sầu?

Tiểu Túy nói thẳng:

- Từ trong miệng Tăng Nguyệt Hà tẩu tẩu của người nói ra.

Phương Hiểu Trúc gật đầu nói:

- Nếu vậy thì đúng.

Nói rồi chàng lại cử bước đi tiếp, lúc này con vệt như đã thân thiện, sà hẳn xuống đậu ngay trên vai phải của Phương Hiểu Trúc, nó nói:

- Coi vẻ người còn chưa tin ta.

Phương Hiểu Trúc vừa đi vừa cười nói:

- Ta cũng phải hỏi cho rõ thêm thôi mà.

Chợt chàng thay đổi ngữ khí hỏi:

- Tiểu Túy ca, chủ nhân của người là vị kỳ nhân nào trong giang hồ?

Tiểu Túy nói:

- Người còn chưa tin ta, định tra vấn lai lịch ta chắc.

Phương Hiểu Trúc vừa nói một câu đã bị nó chộp lại rồi. Thật là một con vệt thông minh khó tưởng. Phương Hiểu Trúc bị nói như vậy chỉ lặng im bước đi, không nói gì thêm.

Tiểu Túy chợt cất tiếng khàn khàn, nói:

- Ta chỉ đùa thôi, chẳng qua chủ nhân ta đã dặn dò hiện thời chưa nên nói cho người biết, ta không dám nói nhiều lời. Lúc này nếu người tin thì tin, không tin thì thôi, chỉ cần nói một tiếng là lão ca ta sẽ cùng người chia tay ngay. Kẻo không đến khi người bị lừa người hối không kịp.

Phương Hiểu Trúc nghe nói như vậy cũng không biết phải làm sao, cảm thấy con vệt này nhanh ý lợi khẩu, nói ra những lời rất thông minh, đành nói một câu:

- Đến lúc bị lừa hử tính.

Rồi cứ như vậy Phương Hiểu Trúc bước đi, con vệt trên vai chàng lại là người hướng đạo, nói đông thì chàng đi đông, nói tây thì chàng đi tây, rời khỏi đất Lạc Dương.

- o O o -

Qua ngày thứ hai bọn họ đi đến bên sông Mịch La. Sông Mịch La chính là con sông mà vào thời chiến quốc, Khuất Nguyên người nước Sở đã vì buồn nản

nhân tình thế thái mà trầm mình tự vẫn, về sau cứ mỗi lần mặc khách giai nhân qua đây đều cảm hoài con người này mà làm điệu văn.

Phương Hiểu Trúc đến bên dòng sông nhìn những con sóng nhỏ đuổi nhau chạy xa xa, bên dòng sông những hàng cây phong đứng lặng im tạo nên một cảnh buồn man mác. Phương Hiểu Trúc cứ đứng vậy, trong đầu nổi lên nhiều cảm xúc khó tả, ánh mắt nhìn xa xa đến xuất thần, quên cả mọi chuyện đang xảy ra.

Đột nhiên bên tai chàng nghe giọng con vẹt the thé:

- Ê, người sao lại như thế chứ, người không biết chuyện gì đang xảy ra hay sao mà lại chết lặng như vậy chứ?

Phương Hiểu Trúc như sực tỉnh lại, cười gượng nói:

- Có gì xảy ra cơ chứ?

Con vẹt nói:

- Người hãy quay người lại nhìn xem kìa.

Phương Hiểu Trúc nghe vậy, quay người lại nhìn nhưng chẳng hề thấy gì, chàng định cất tiếng hỏi thì bất giác đôi mày nhíu lại, vì từ ngoài xa ba mươi trượng vận nhãn quan chú nhìn thì thấy ngay bốn bóng người đang khinh thân phóng người tới.

Phương Hiểu Trúc không thể ngờ được con vẹt này lại có thể phát hiện ra bóng người từ ngoài xa như vậy, trong lòng bấy giờ càng thêm phục nó hơn.

Trong nháy mắt đã thấy bốn người kia đến gần hơn, chỉ còn cách non mười trượng, điều ấy đủ thấy khinh công thân pháp của họ cao như thế nào. Phương Hiểu Trúc làm như không hề hay biết, đứng quay mặt lại nhìn ra bờ sông, con vẹt cũng nhanh chóng lặn vào một lùm cây gần đó.

Bốn người ấy đến cách Phương Hiểu Trúc còn chừng hai trượng bèn dừng lại đứng thành hàng ngang sau lưng chàng.

Bốn người này đều ngoài ngũ tuần, trang phục thì hoàn toàn khác nhau, thân hình cũng khác nhau không ai giống ai cứ như mỗi người tạo ra riêng cho mình một vẻ lập dị, trông vừa kỳ quái vừa buồn cười.

Một lão già người to lớn dềnh dàng khuôn mặt đen sạm, thân vận tràng bào xanh lục, cất tiếng “ê” một tiếng rồi giọng rên rở như sấm hỏi:

- Tiểu cầu, người có phải họ Phương không?

Phương Hiểu Trúc như đã có chủ ý, đột nhiên quay người nhanh không tưởng, đối mặt với bốn người lạ mặt, ánh mắt nhìn qua họ một lượt, không nói lời nào.

Bốn lão già thấy Phương Hiểu Trúc quay người lại nhanh như vậy mà bộ pháp tựa như không di động, trong lòng cũng kinh ngạc.

Lão già lúc nãy lại lên tiếng, nhưng lần này không còn giọng xúc ngạo như trước:

- Thiếu hiệp có phải họ Phương?

Phương Hiểu Trúc điềm nhiên hỏi lại:

- Các vị tìm họ Phương ta làm gì?

Lão già to lớn lúc nãy lại định nói tiếp, nhưng đã bị lão già bên cạnh gậy ốm, mặt hình tam giác, mày xếch, mắt lồi, mũi nhọn, miệng nhỏ, thân vận áo vải bố màu vàng đưa tay ngăn lại, lão ta lên tiếng giọng cao mà the thé nghe đến chói tai, nói:

- Tiểu hiệp, ngươi có biết bọn bốn người chúng ta là ai không?

Phương Hiểu Trúc hơi nhíu mày suy nghĩ, bỗng khảng khái nói:

- Biết hay không biết các vị thì cũng như nhau, các vị có lời gì thì cứ nói mau cho.

Lão già mặt tam giác bỗng cười lên “hắc hắc”, nói:

- Bốn huynh đệ lão hủ chúng ta bình sinh hành sự thường có một quy luật nhỏ là chưa báo rõ danh tánh thì quyết chưa ra tay hạ thủ.

Vừa lúc ấy con vệt ẩn thân trong lùm cây lên tiếng:

- Quy luật thối tha gì, đại danh các ngươi không nói ra cũng xong thôi.

Bốn lão già ngó người ra, ánh mắt đổ dồn về phía lùm cây, lão già to lớn giọng la lên:

- Ai. Cút ra ngay.

Đương nhiên lúc ấy bọn họ không ngờ bên cạnh đang có người lắng nghe. Đã vậy với câu nói khinh thị của người này cũng cho thấy người ấy không coi bốn lão ta vào đâu.

Tiểu Túy vẫn không hiện thân ra, nói:

- Ta không ra thì các người làm gì được ta chứ? Định dọa ta chắc.

Lão già to lớn nộ khí xung thiên, không nói thêm nửa lời bèn vọt người phóng đến lùm cây. Nhưng khi người lão ta vừa động thì Phương Hiểu Trúc đã lướt nhanh đến cản lại, hếch mũi nói:

- Quy luật các người thế nào thì cứ làm đi.

Lão già to lớn dừng chân lại, hai chân trụ xuống nộ khí như nén xuống đó, mặt đất như không chịu nổi muốn lún xuống. Hiển nhiên lão ta đã dùng Thiên Cân Trụ trụ tấn.

Lão già mặt tam giác nói:

- Tam đệ, quay trở lại.

Lão già to lớn hậm hực bước trở lại, nhưng cũng liếc xéo Phương Hiểu Trúc một cái. Phương Hiểu Trúc cũng bước lại mấy bước.

Lão già mặt tam giác lúc ấy mới chỉ vào mình, tự nói:

- Lão phu là Hầu Minh, ngoại hiệu nhân xưng là Đông Ông.

Rồi lão ta chỉ vào một lão đứng bên cạnh mặt dài, mày rậm, mắt xếch lên đến thái dương, người cao dong dỏng, tay chân dài ngoằng, nói:

- Vị này là nhị đệ, ngoại hiệu Tây Tẩu Mã Kiệm.

Lại chỉ vào lão già mặt tam giác lúc nãy nói:

- Đây là tam đệ, ngoại hiệu Nam Lịch Địch Mặc.

Cuối cùng lão ta chỉ vào lão già vừa nhỏ người vừa thấp tẹt, mặt choắt, râu quai hàm xồm xoàm, ánh mắt tinh nhanh như một con khỉ, thân vận đồ ngắn màu xám, nói:

- Còn vị này là tứ đệ Bắc Dị Viên Cừ. Bốn kẻ mọn chúng ta đồng xưng là Thần Châu Tứ Lão.

Phương Hiểu Trúc nghe xong, trong đầu chợt nhớ lại trước đây thường nghe thân phụ nhắc đến bốn người này là Thần Châu Tứ Sát, sao nay lại tự xưng đổi lại là Thần Châu Tứ Lão. Họ cải ngoại hiệu như vậy từ bao giờ? Bốn lão hung đồ này thật không dễ gần tí nào. Chàng nghĩ vậy, trong lòng có chút dao động, nhưng thần sắc vẫn giữ bình tĩnh, nói:

- Các vị tìm ta có việc chi?

Lão già mặt tam giác Đông Ông Hầu Minh nói:

- Bốn huynh đệ lão hủ muốn lấy một vật ở thiếu hiệp...

- o O o -